

Arrest

nr. 235 103 van 14 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 augustus 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 24 september 2018 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 21 mei 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 23 mei 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 9 mei 1983 in al Uteifiya, Bagdad. U volgt de islam maar stelt geen welbepaalde strekking te volgen. U bent bij geboorte sjiïet. U behoort tot de stam (ashira) Rabiya. U huwde in 2010 met de soennitische F.(...) A.(...) A.(...) R.(...), waarmee u twee kinderen kreeg, A.(...) en Y.(...). Omwille van jullie huwelijk, wil haar familie niets meer met haar te maken hebben.

In januari 2017 reisde u samen met uw vrouw voor een eerste keer naar België, aan de hand van een Italiaans visum en voor toeristische redenen. Jullie verbleven 16 dagen bij een goede vriendin van uw vrouw te Antwerpen.

Uw vrouw werkte in een laboratorium maar diende in februari 2017 te stoppen wegens problemen. Namelijk, omdat haar werkgever geweigerd had geld te geven aan de sjiïtische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH), vielen militieleden het labo binnen, vernielden zij het en schopten zij uw vrouw en haar collega's. Sindsdien wil zij niet meer gaan werken.

Vanaf 2009 werkte u voor het Koerdisch Huis voor Cultuur en Publicaties, een instelling behorend tot het ministerie van Cultuur. Op 6 juni 2017 besloot u gedurende vier jaar verlof zonder wedde te nemen. U hoopte in die periode een job te vinden die beter betaalde. Gezien uw vrouw in februari 2017 was gestopt met werken, kluste u sindsdien bij in de supermarkt van een vriend. U hoopte daar een voltijdse baan te kunnen krijgen maar dit ging niet door. Na twee weken bood een andere vriend u een job als taxichauffeur aan. U deed dit gedurende vier maanden, tot een andere vriend, A.(...) J.(...) K.(...), u begin 2018 een andere job aanbood. Zijn oom, A.(...) K.(...), was een van de drie vennoten van een groothandel in voedingsmiddelen en zocht iemand om in het magazijn het laden en lossen van goederen te superviseren. Enkel de vennoot H.(...) S.(...) was actief aanwezig op het werk. Ongeveer een maand à anderhalve maand later ontdekte u dat H.(...) S.(...) een machtig persoon was binnen de militie AAH.

In april 2018 begonnen de problemen. Toen u een koelwagen met kippenvlees uitlaadde, merkte u op dat het vlees al vier maanden over datum was. U sprak de boekhouder, uw directe verantwoordelijke, hierover aan maar hij vroeg u er zich niet mee te bemoeien. Toch wilde u dit met H.(...) S.(...) bespreken. H.(...) S.(...) bleek hiervan op de hoogte, vroeg u gewoon uw werk te doen en bood u zelfs zwijggeld aan. Toen u die dag naar huis ging, besloot u naar uw vriend A.(...) te bellen en hem te vragen ander werk voor u te zoeken. Hij drong aan hem te vertellen waarom u wilde stoppen, waarop u de waarheid vertelde. A.(...) bleek van niets te weten en wilde zijn oom hierover inlichten. Om problemen te vermijden, vroeg u hem dit niet te doen. De volgende dag ging u opnieuw naar het werk. H.(...) S.(...) was razend en begon u te beledigen. Hij dreigde ermee u en uw familie te vermoorden omdat u met A.(...) had gepraat en zo A.(...) K.(...) op de hoogte had gebracht. De anderen in het kantoor probeerden H.(...) S.(...) te kalmeren en stuurden u naar beneden. U besloot meteen naar huis te gaan. Een half uur na uw thuiskomst, belde de boekhouder om te vragen waar u was en te melden dat H.(...) S.(...) u dringend wilde spreken. U antwoordde hem enkel dat u niet meer zou komen werken. U belde A.(...) en verweet hem toch alles aan Ah.(...) te hebben doorverteld. U vroeg hem u niet meer te contacteren. U bleef twee weken thuis om uit te rusten.

Op 20 april 2018 kreeg u een telefoontje van A.(...). Hij zei dat zijn oom de kwestie met H.(...) S.(...) was gaan bespreken en dat er nog heel wat andere problemen opgedoken waren. Hij wilde daarom een klacht tegen H.(...) S.(...) neerleggen en zou u hierbij als getuige noemen. Twee dagen later, op 22 april 2018, vertrok u thuis met de auto van uw broer. U werd ingehaald door een auto met gemaskerde mannen. Terwijl de auto naast de uwe bleef rijden, draaide een van de mannen zijn ruit naar beneden en richtte hij een pistool naar u. U week uit en botste tegen een andere auto aan. De gemaskerde mannen begonnen te schieten maar botsten tegen de middenberm waardoor hun auto tot stilstand kwam. U kon ontkomen en parkeerde de auto thuis in de garage. U en uw vrouw besloten onmiddellijk bij uw oom langs vaderszijde te gaan onderduiken. De volgende dag vielen onbekenden in burgerkledij uw woning binnen en vernielden zij alles. Aan de nieuwsgierige burens vertelden zij dat u gezocht werd vanwege een stammenprobleem. De volgende dag vielen militieleden binnen in het huis van uw broer, dat naast het uwe ligt. Ze vroegen hen naar uw locatie waarop uw familieleden antwoordden dat u verdwenen was. De militieleden waarschuwden hen geen aangifte te doen, anders zouden ze persoon per persoon liquideren. In juni 2018 vroeg u een visum aan voor Italië, hetgeen werd afgegeven op 26 juli 2018 (geldig van 06/08/2018 tot 05/09/2018). U en uw vrouw verlieten op 16 augustus 2018 het land via de luchthaven van Bagdad. In Turkije besloten jullie echter dat uw vrouw naar Irak zou terugkeren om voor de kinderen te zorgen. U reisde alleen door naar Europa en kwam op 17 augustus 2018 aan in België. U diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Uw vrouw woont nog steeds in het huis van uw oom. Uw eigen woning staat nog steeds leeg, uw broer durft er niet meer binnen te gaan om het op te ruimen of het te herstellen. De militie kwam uw familie nog minstens vier à vijf keer na uw vertrek lastigvallen. Voor zover u weet kwamen zij anderhalve maand geleden voor het laatst langs. Omdat u het mentaal heel zwaar hebt als u daarover hoort, vertelt uw familie u niet alles.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een Iraaks medisch attest, twee doktersvoorschriften en een vakantieattest. Verder legde u kopieën voor van uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw twee kinderen, een vliegtuigticket van Bagdad naar Rome, drie foto's van de auto van uw broer en vier foto's van uw vernielde huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de documenten die u voorlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, i.c. het medisch attest en twee doktersvoorschriften, moet erop worden gewezen dat deze elementen niet van die aard zijn dat zij de standaardprocedure in het gedrang zouden kunnen brengen en er zich steunmaatregelen zouden opdringen. Zo vermelden deze documenten geenszins dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen, noch dat u hierbij op één of andere manier belemmerd zou zijn dit te doen. In het medisch attest wordt enkel vermeld dat u lijdt aan symptomen van stress, angst en paniekaanvallen en dat u hiervoor in behandeling bent (zie vertaling medisch attest in groene map). De twee doktersattesten schrijven enkele medicijnen voor, met name seroxat en xanax, maar verder worden hieraan geen conclusies of vaststellingen gekoppeld. Hoewel uw psychologische problemen door deze document worden erkend, maken zij geen melding van het feit dat u niet in staat zou zijn een persoonlijk onderhoud te hebben. Bovendien kon tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld dat u geen last bleek te hebben van enige mentale problemen en perfect capabel bleek om vlot alle vragen te begrijpen en te beantwoorden. Overigens werd u ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de kans geboden bepaalde gezondheidsproblemen aan te halen waarmee rekening dient gehouden te worden in de verdere asielpcedure. U gaf daar niets aan (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b). Dit omwille van volgende redenen.

Allereerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen aangaande uw verlof zonder wedde en uw jobs nadien. In de hoop een beter betaalde job te vinden, besloot u een redelijk betaalde en stabiele job bij de overheid te verlaten zonder enig concreet zicht te hebben op een andere job. U veronderstelde evenwel dat u in de supermarkt waar u al enkele maanden bijkluste voltijds zou kunnen gaan werken (CGVS, p. 13), echter, het is op zijn minst bevreemdend dat u daar niet op voorhand zekerheid over trachtte te bekomen. Zeker gezien uw vrouw sinds februari 2017 niet meer werkte en u dus de enige broodwinner van het gezin was, lijkt uw beslissing een gegarandeerd inkomen in te ruilen voor onzekerheid, en dit in een land met erg hoge werkloosheidscijfers, minstens riskant. U verklaarde als taxichauffeur en als magazijnier meer te verdienen dan bij de overheid. Zo verdiende u als ambtenaar ongeveer 500 dollar (CGVS, p. 12) en als magazijnier 650 000 Iraakse dinar (CGVS, p. 13), hetgeen op 8 mei 2019 overeenkomt met 544,33 dollar. Een taxichauffeur in Bagdad, hetgeen u vier maanden heeft gedaan, verdient in een goede maand gemiddeld 700 dollar (zie informatie toegevoegd aan blauwe map). Dat u voor een minimaal loonverschil uw stabiele job bij de overheid zou verlaten, is opnieuw weinig logisch. Kan terzijde worden opgemerkt dat ook de timing van uw verlof opmerkelijk is. Zo reisden u en uw vrouw in januari 2017 naar België, stopte uw vrouw in februari 2017 met werken en besloot u in juni 2017 een verlofperiode van vier jaar aan te vragen. Hoewel het vervolgens nog een jaar duurde vooraleer jullie het land verlieten, lijkt er toch enige vorm van planning te zijn voorafgegaan aan uw definitieve vertrek naar België.

Voorts heeft u geen enkel bewijs dat u nog effectief zou hebben gewerkt na uw vertrek bij het ministerie van Cultuur. U legde uit dat er geen administratief systeem bestond of contracten werden getekend in het bedrijf waar u werkte als magazijnier, dat uw salaris maandelijks of tweewekelijks cash werd uitbetaald door de boekhouder en dat u nooit foto's heeft getrokken op uw werkplaats (CGVS, p. 15). Nochtans kan worden verondersteld dat u eenvoudigweg uw vriend A.(...) of zijn oom, een van de vennoten van het bedrijf, zou kunnen contacteren om hen om een bewijs van uw tewerkstelling te vragen.

Wat er ook van zij, er konden ook heel wat onlogische elementen worden opgemerkt in uw verklaringen aangaande uw problemen. Zo zou u vooreerst geen enkel detail kennen over de lading met het bedorven vlees. U weet niet door wie die geleverd werd of waar de producten dienden geleverd te worden. Ook al zou de boekhouder de bestelbon bij zich houden (CGVS, p. 20), is dit toch enigszins opmerkelijk. U was

immers dagelijks met de ladingen bezig, zag de vrachtwagens komen en gaan en diende arbeiders in te huren om de goederen te laden en te lossen. Bovendien kon u eerder in het persoonlijk onderhoud wel degelijk de namen noemen van de supermarkten aan wie jullie leverden (CGVS, p. 14). Dat u zonder enige concrete kennis de problematische lading met uw baas en militieleider H.(...) S.(...) zou gaan bespreken, is niet aannemelijk.

U was er voorts ongeveer een maand na uw aankomst in het bedrijf reeds van op de hoogte dat H.(...) S.(...) een leider bij AAH is en een groep gewapende mannen onder zijn bevel heeft. U zag hem en zijn mensen soms met hun militiewagens de loods binnenrijden, zo vertelde u (CGVS, p. 17 en 19). Een jaar eerder werd de werkgever van uw vrouw afgeperst en werden uw vrouw en haar collega's op agressieve wijze aangevallen door diezelfde militie. U wist aldus zeer goed waartoe deze mensen in staat waren en dat zij zich bezighielden met corrupte zaken (CGVS, p. 10). Dat u veronderstelde dat H.(...) S.(...) niet op de hoogte zou zijn van de fraude die binnen zijn bedrijf zou worden gepleegd, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien werd u reeds door de boekhouder gewaarschuwd om over deze kwestie te zwijgen (CGVS, p. 16). Dat u H.(...) S.(...) alsnog zou confronteren met de door u blootgelegde fraude, is dan ook twijfelachtig. U stelde geen schrik te hebben van H.(...) S.(...) omdat u niet van plan was om hem aan te klagen. U kon echter geenszins geweten hebben hoe de man zou reageren op het moment u de fraude aan hem meldde. Dat u daarenboven geen verdere details kent over de precieze functie van H.(...) S.(...) bij AAH (CGVS, p. 19) is in geval van een geloofwaardig relaas evenmin geloofwaardig. Er kan immers worden verwacht dat u informatie zou vergaren over de persoon die u met de dood bedreigt om zodoende het gevaar voor uw leven in te schatten.

Verder zou u na uw eerste gesprek met H.(...) S.(...) - waarin hij u beval over de zaak te zwijgen - aan Ali gevraagd hebben om nieuw werk voor u te zoeken waardoor u verplicht werd hem over het incident in te lichten. Ook dit is een weinig logische stap gezien u om problemen te voorkomen immers evengoed naar uw job in het ministerie van Cultuur kon terugkeren. Dat u daarentegen besloot bij H.(...) S.(...) te blijven werken in afwachting van een eventuele nieuwe job, wetende dat Ali het incident mogelijks aan zijn oom zou kunnen hebben doorverteld, is niet aannemelijk.

U verklaarde dat u de volgende dag door een razende H.(...) S.(...) in zijn kantoor werd geroepen omdat Ali zijn oom op de hoogte had gebracht. H.(...) S.(...) dreigde u en uw familie te vermoorden (CGVS, p. 16). Na deze discussie ging u onmiddellijk naar huis en belde u A.(...). U betichtte hem ervan niet te weten waartoe H.(...) S.(...) in staat was, dat hij een leider van AAH is en dat hij personen vermoordt alsof het insecten zijn (CGVS, p. 17). Toch zou u na de doodsb bedreiging van H.(...) S.(...) gewoon thuis blijven wonen zijn met uw gezin. Dat u zich enerzijds bewust was van het gegeven dat H.(...) S.(...) niet in te schatten is en mensen ombrengt alsof het insecten zijn, maar anderzijds na een doodsb bedreiging van diezelfde persoon geen enkele actie onderneemt en gewoon thuis blijft wonen, is compleet ongeloofwaardig. U legde uit dat u de boekhouder niet had verteld waar u was (CGVS, p. 17). Uiteraard zou het voor H.(...) S.(...) – uw werkgever - en zijn kompanen niet de minste moeite betekenen uw adres op te zoeken en u in uw woning te belagen. Dit gebeurde echter helemaal niet.

U zou evenwel pas echt in de problemen geraakt zijn toen bleek dat Ah.(...) K.(...) besloot een klacht in te dienen en u als ooggetuige te noemen. Twee dagen nadat u hiervan werd ingelicht door A.(...), werd u beschoten. Uw gebrek aan informatie over deze klacht en de gevolgen hiervan is evenwel frappant. Zo weet u niet wanneer Ah.(...) de klacht zou hebben ingediend of bij welke rechtbank hij dit zou hebben gedaan. Evenmin kon u aangeven of u effectief als getuige werd opgeroepen. U had sinds het schietincident uw huis immers verlaten en uw gsm uitgeschakeld, zo stelde u. Echter, ook geen van uw familieleden, inclusief uw broers die naast u woonden, werden gecontacteerd in verband met een eventuele klacht of oproeping (CGVS, p. 20). Meer nog, u bleek zelfs niet te weten of er wel degelijk een klacht werd ingediend. Sinds u bij uw oom onderdook, weet u immers niet hoe de problemen verder zijn verlopen (CGVS, p. 20). U verliet het land echter pas vier maanden na het schietincident. Dat u in die periode geen enkele informatie zou hebben vergaard of nieuws zou hebben vernomen over het verdere verloop van de situatie, is geenszins aannemelijk.

U weet evenmin wat er verder gebeurd is met uw vriend A.(...) of zijn oom Ah.(...). Er kan nochtans worden verwacht dat als H.(...) S.(...) met u wilde afrekenen, hij evenzeer met A.(...) en Ah.(...) zou willen afrekenen. U kon hieromtrent enkel veronderstellen dat zij misschien een sterker netwerk hadden en mogelijks geen problemen hebben gekend (CGVS, p. 21). Dat u nooit nog contact zou hebben gezocht met één van hen, noch via geïnformeerd zou hebben naar de situatie van uw vriend A.(...) – al was het maar via facebook - doet ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vrees.

Het geheel aan bovenstaande elementen doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw problemen met de militieleider H.(...) S.(...). Dat u omwille van die problemen beschoten werd en de huizen van u en uw broer binnengevallen werden, kon u dan ook niet hardmaken. Daarenboven kan aangaande de beschietingen worden opgemerkt dat u, ten eerste, niet met zekerheid kon zeggen dat de gewapende mannen in de auto tot AAH behoorden. Zij droegen immers geen enkel

uiterlijk kenmerk waaruit zou blijken dat zij tot AAH behoorden. U vermoedde dit enkel omdat u geen andere vijanden heeft en omdat niemand anders dit zou durven doen (CGVS, p. 21). U reed, ten tweede, met de auto van uw broer. Bijgevolg kan evenmin met zekerheid worden besloten dat de gewapende mannen u en niet uw broer viseerden. Dat u foto's neerlegde van een beschoten wagen kan weinig aan uw verklaringen bijdragen. Zo kan de auto die te zien is op de foto's van eender wie zijn. Evenmin is duidelijk in welke omstandigheden de auto schade opliep. Daarenboven is op de foto's enkel een gebroken autoraam en enkele schrammen rond het wiel op te merken. Van een beschieting lijkt op de foto's alvast geen sprake. Ook wat betreft de foto's van een huis met kapotte voordeur en vernielde inboedel kan niet worden afgeleid dat het huis effectief uw huis betreft, noch wat de omstandigheden zijn waarin het huis werd vernield.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de

Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De voorgelegde documenten die hierboven nog niet werden besproken, konden bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen betreffen immers enkel uw identiteit, herkomst en familiesamenstelling. De kopie van het vliegtuigticket spreekt zich samen met het paspoort enkel uit over uw reisweg tot in België, waaraan op zich niet wordt getwijfeld door het CGVS. Het vakantieattest bevestigt dat u een verlofperiode van vier jaar werd toegekend maar wijdt evenmin uit over de problemen die u in dit verlof zou hebben gekend. Dat het om verlof zonder wedde zou gaan, valt bovendien niet uit dit attest af te leiden (zie vertaling vakantieattest in groene map). Het medisch attest en de twee doktersvoorschriften bespreken uw mentale gezondheidstoestand. Zo beschrijft het medisch attest d.d. 14/08/2018 dat u lijdt aan symptomen van stress, angst en paniekaanvallen nadat u drie maanden eerder werd blootgesteld aan een incident dat uw leven bedreigde en dat u in behandeling bent. Er wordt verder niet dieper ingegaan op het incident dat u zou hebben meegemaakt (zie vertaling medisch attest in groene map). Hoe dan ook vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde mentale letsels werden opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van

de opgelopen verwondingen/ letsels. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen/ letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die ten grondslag liggen aan de opgelopen verwondingen/letsels. Dit geldt des te meer in het geval van psychologische problemen. In dit geval is een arts namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt. De verklaringen in het medisch attest opgenomen kunnen de reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen aldus niet meer rechtzetten. De doktersvoorschriften schrijven twee medicijnen, met name seroxat en xanax, maar verder worden hieraan geen conclusies of vaststellingen gekoppeld.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn), van artikel 2, §§ 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting stelt verzoeker dat volgende elementen door de commissaris-generaal niet worden betwist: het feit dat hij Iraaks staatsburger is, dat hij sjiïet is van geboorte, maar niet binnen een bepaalde stroming is opgegroeid, dat hij in Bagdad geregistreerd is en sinds zijn geboorte tot aan zijn vertrek in dezelfde regio in Irak heeft verbleven.

Verzoeker levert kritiek op de overweging uit de bestreden beslissing dat het arbeidstraject van verzoeker en het verlaten van zijn job bij de overheid, een aanwijzing zou vormen van de planning van zijn vlucht. Verzoeker is van mening dat, zelfs indien dit het geval zou zijn, dit niet bewijst dat verzoeker niet echt voor zijn leven vreesde. Naar het oordeel van verzoeker heeft de commissaris-generaal nagelaten de werkomstandigheden bij de overheid te toetsen, dat verzoeker het beu was om voor de overheid te werken, het gevoel had niet vrij te zijn, en op zoek was naar een job die met zijn wensen overeenstemde.

Naar aanleiding van het verwijt dat verzoeker H. S. op de hoogte had gebracht van de fraude hoewel hij wist dat deze deel uitmaakte van de milities, stelt hij dat zijn reactie kaderde binnen zijn impulsiviteit die hem ook zijn stabiele baan bij de overheid deed opgeven. Verzoeker stelt dat het niet zijn bedoeling was om een klacht tegen deze man in te dienen, maar om te laten merken dat men hem niet voor de gek kon houden en dat hij de fraude had opgemerkt. Deze fraude, zo vervolgt verzoeker, kon bovendien levensbedreigend zijn omdat vlees, dat niet meer verkocht mocht worden, toch nog werd verkocht.

Vervolgens stipt verzoeker aan dat hij via een voormalige collega een gemeenschappelijke aanwervingsbrief heeft bekommen.

Verzoeker stelt dat hij geen andere keuze had dan binnen het bedrijf verder te werken, ondanks de woede van H. S. Verzoeker stelt dat hij er niet aan gedacht heeft dat Ah. K. het zover zou drijven en klacht zou indienen waarbij hij als getuige zou moeten dienen. Hierdoor, zo vervolgt verzoeker, zag hij geen andere oplossing meer dan het land te verlaten. Sinds de beschieting, zo beweert verzoeker, wil hij uit vrees niets meer horen over de zaak en wil hij er niet meer bij betrokken worden. Verzoeker verklaart dat hij het land

heeft verlaten om zijn leven te redden en het risico niet wil nemen om op facebook omtrent deze zaak actief te blijven omdat zijn vrouw en kinderen thans nog, weliswaar ondergedoken, in Irak verblijven.

Tevens vestigt verzoeker er de aandacht op dat hij nieuwe documenten en foto's heeft aangebracht die zijn tewerkstelling voor het betrokken bedrijf bewijzen, foto's van zijn vrouw toen het labo waar zij werkte door de milities werd vernield, een foto van het gezin en een kopie van het attest van de werkgever van zijn vrouw dat werd neergelegd bij hun visumaanvraag bij de Italiaanse ambassade.

Bij het nemen van de beslissing hield de commissaris-generaal volgens verzoeker onvoldoende rekening met de troebele naoorlogse situatie in Irak en in het bijzonder in Bagdad. Verzoeker houdt voor het risico te lopen slachtoffer te worden van het geweld in Bagdad, waardoor de beslissing zou moeten worden vernietigd.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, citeert verzoeker artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijt hij de commissaris-generaal een evaluatie van de veiligheidssituatie in het licht van het bijzondere profiel van verzoeker. De houding van verzoeker stemt overeen met de informatie waaruit blijkt dat de bevolking het beu is, basisdiensten verlangt en op straat protesteert. De ernst van de situatie in Bagdad illustreert verzoeker aan de hand van het reisadvies van het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 21 juni 2019 dat hij in zijn middel aanhaalt. Verzoeker leidt hieruit af dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.2. Nieuwe elementen

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een document toe dat zijn tewerkstelling bewijst, een foto van verzoeker op het bedrijf, foto's van zijn vrouw in het door de milities vernielde labo, een foto van verzoekers gezin, een kopie van het paspoort van verzoekers echtgenote en een kopie van het werkgeversattest van verzoekers echtgenote (Verzoekschrift, bijlagen 3-8).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er vooreerst op gewezen dat de documenten die verzoeker voorlegt in verband met zijn gezondheidstoestand, met name een medisch attest en doktersvoorschriften die verzoekers stress en paniekaanvallen bepreken, geen specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen omdat verzoeker in staat wordt geacht een coherent relaas te kunnen brengen.

Naar aanleiding van verzoekers asielrelaas plaatst de commissaris-generaal vraagtekens bij verzoekers tewerkstellingstraject omdat hij een gegarandeerd inkomen en een stabiele job bij de overheid in juni 2017 inruilde voor onzekerheid, terwijl het minimale loonverschil geen logische verklaring vormt voor deze overstap. Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat de timing van verzoekers verlof zonder wedde argwaan wekt omdat ook zijn vrouw in februari 2017 stopte met werken en een verlofperiode voor vier jaar aanvraag, hetgeen erop lijkt te wijzen dat er een zekere planning is voorafgegaan aan het definitieve vertrek van verzoeker uit Irak. De commissaris-generaal stelde voorts vast dat er geen enkel bewijs voorligt dat verzoeker effectief zou hebben gewerkt na zijn vertrek bij het Ministerie van Cultuur.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal op onlogische elementen in zijn verklaringen. Verzoeker zou gefungeerd hebben als klokkenluider bij fraude met een lading bedorven vlees, maar hij kent geen enkel detail over de lading, wie deze zou hebben geleverd, noch wie de bestemming was. Het is weinig aannemelijk, zo stelt de commissaris-generaal, dat verzoeker een problematische lading met zijn baas en tevens militieleider H. S. zou gaan bespreken zonder hierover concrete kennis te hebben.

Tevens wordt het in de beslissing weinig aannemelijk geacht dat verzoeker, die reeds een maand na aankomst op het werk wist dat H. S. als leider van AAH gewapende mannen onder zijn bevel had, en die na de ervaringen van zijn echtgenote ook wist dat deze militie zich bezighield met afpersing en corrupte zaken, ervan uitging dat H. S. niet op de hoogte zou zijn van de fraude die binnen zijn bedrijf werd gepleegd. Bijgevolg is het volgens de commissaris-generaal twijfelachtig dat verzoeker verklaarde geen schrik te hebben van H. S.

In de beslissing wordt ook gewezen op het onlogisch karakter van verzoekers vraag aan A. om voor hem een nieuwe job te zoeken omdat hij A. dan over het incident moest inlichten en kon weten dat deze het incident aan zijn oom zou doorvertellen.

De commissaris-generaal stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker na de doodsb bedreigingen door H. S. gewoon zou zijn thuisgebleven met zijn gezin. De stelling van verzoeker, dat zijn problemen pas echt begonnen waren toen bleek dat Ah. K. een klacht had ingediend en hem als ooggetuige had genoemd, omdat hij toen werd beschoten, kan luidens de bestreden beslissing niet worden gevolgd omdat verzoeker weinig informatie heeft over deze klacht en niet weet wat het gevolg was. Verzoeker bleek evenmin op de hoogte van wat er verder gebeurd is met A. of diens oom Ah., zo vervolgt de commissaris-generaal. Nochtans kan volgens de commissaris-generaal worden verwacht dat H. S. ook met hen wilde afrekenen, waardoor mag worden verwacht dat verzoeker minstens probeert op één of andere manier informatie over hun situatie te bekomen.

De commissaris-generaal besluit dat het geheel van de elementen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met H. S. Betreffende de beschieting wordt in de beslissing aangestipt dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen dat de gewapende mannen tot Asa'eb Ahl al Haq behoorden en dat zijn broer met de auto reed, waardoor het onzeker is of verzoeker gevisieerd werd. De neergelegde foto's van de auto en het huis vormen geen bewijs van de omstandigheden waarin de getoonde schade is opgetreden.

In de beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, aannemelijk heeft kunnen maken.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Er worden in hoofde van verzoeker ook geen 'persoonlijke omstandigheden' aangenomen die een verhoogd risico op slachtofferschap in het kader van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld in hoofde van verzoeker aantonen.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van de oude Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van het KB CGVS aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 7 maart 2011, nr. X). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. X).

2.5.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel schrijft voor dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij vreest gedood te worden door de sjiitische militie Asa'eb Ahl al Haq (AD, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 9 januari 2019, vraag 4). Verzoeker verklaarde dat hij in juni 2017 loopbaanonderbreking nam als ambtenaar bij het Ministerie van Cultuur om zijn financiële situatie te verbeteren (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 22 februari 2019, p. 12) en daarna via zijn vriend A. en diens oom Ah. K. aan de slag kon als verantwoordelijke van een supermarkt (*Ibid.*, p. 13) waarbij hij *supervisor* was van arbeiders die grote koelwagens met vlees of kippen moesten uitladen (*Ibid.*, p. 14). Tijdens zijn werk stelde verzoeker vast dat er door het bedrijf dozen kip, waarvan de vervaldatum al vier maanden verstreken was, werden verkocht (*Ibid.*, p. 16). Verzoeker meldde dit aan H. S. en aan A. waarna hij problemen kreeg met de bedrijfsleiding en met H. S., die militieleider was (*Ibid.*, vraag 5). Verzoeker werd op een dag beschoten toen hij het graf van zijn ouders wilde bezoeken en onbekenden zouden naar zijn huis zijn gekomen en hadden er ingebroken. Omdat verzoeker geen oplossing zag, besloot hij het land te verlaten (*Ibid.*, vraag 5).

2.5.7. De Raad treedt verzoeker bij waar hij stelt dat zijn Iraakse staatsburgerschap, zijn herkomst uit Bagdad en zijn behoren tot de sjiitische strekking niet worden betwist. Deze elementen zijn echter helemaal niet indicatief met het oog op de verlening van internationale bescherming.

2.5.8. Wat het voorgehouden onvrijwillig karakter van verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst betreft, merkt de Raad op dat het administratief dossier op dit punt een aantal *contra*-indicaties bevat. Zo blijkt dat verzoeker op 11 december 2016 via de Italiaanse vertegenwoordiging in Bagdad een visum type C verkreeg en van 8 tot 24 januari 2017 op het Schengengrondgebied verbleef. Op 26 juli 2018 verkreeg verzoeker wederom via de Italiaanse vertegenwoordiging in Bagdad een visum type C en reisde aldus op 16 augustus 2018 voor een tweede keer het Schengengrondgebied in (AD, stuk 12, Inventaris + documenten DVZ). Verzoeker verklaarde dat hij in 2017 "een toeristische reis naar Brussel" maakte omdat zijn vrouw hier een vriendin kende en toen enkel België bezocht (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 22 februari 2019, p. 4). Het is bovendien verbazingwekkend dat verzoeker tweemaal een Italiaans toeristenvisum aanvroeg en verkreeg met het oog op een reis in België. Op basis van deze gang van zaken en van het gegeven dat zowel verzoeker als zijn echtgenote vrijwillig hun werk hadden verlaten (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 22 februari 2019, p. 7; p. 10), kan minstens vermoed worden dat er sprake is van enige mate van voorbedachtheid wat het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst betreft en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, die de geloofwaardigheid van het onvrijwillig karakter van verzoekers vertrek ondermijnen.

2.5.9. De stelling van verzoeker in zijn middel dat de commissaris-generaal heeft nagelaten de werkomstandigheden bij de overheid te toetsen, en dat verzoeker het beu was om bij de overheid te werken omwille van het gebrek aan vrijheid, wordt niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat de enige drijfveer om loopbaanonderbreking te nemen bij het Ministerie van Cultuur te maken had met de verbetering van zijn financiële situatie (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 22 februari 2019, p. 12). Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit melding van onvrijheid ten tijde van het uitoefenen van zijn ambtenarenfunctie, noch van zijn zoektocht naar een job die meer met zijn wensen zou overeenstemmen. De commissaris-generaal kon zich op grond van de door verzoeker aangeleverde informatie terecht afvragen waarom verzoeker zijn vaste betrekking bij de overheid zou opgeven om middels tijdelijke contracten (zie Verzoekschrift, bijlage 3) in de distributiesector aan de slag te gaan.

2.5.10. De Raad stipt aan dat het weinig geloofwaardig overkomt dat verzoeker, op de werkplek waar hij nog maar enkele maanden actief was, de confrontatie zou zijn aangegaan met de verantwoordelijke, die tevens militieleider was.

Verzoeker was immers al eerder van nabij in aanraking gekomen met de gewelddadige aard van de sjitische militie AAH. Uit zijn verklaringen blijkt dat de eigenaar van het labo waar verzoekers echtgenote was tewerkgesteld werd afgeperst door leden van AAH en dat deze militieleden op een dag in februari 2018 in het labo waren binnengevallen, alles vernield hadden en verzoekers vrouw hadden geschopt, waarna zij uit angst niet meer wilde/durfde werken (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 22 februari 2019, p. 10).

Bijgevolg komt het weinig geloofwaardig over dat verzoeker luttele weken later zelf op zijn werk de rechtstreekse confrontatie aanging met een militieleider van AAH. Verzoeker wist immers, toen hij in april 2018 problemen kreeg met H. S., dat de laatstgenoemde een leider was van AAH die een groep gewapende mannen onder zich had (*Ibid.*, p. 17). Ondanks deze voorkennis verklaarde verzoeker dat hij tegen H.S. is uitgevaren en een beledigende toon aansloeg: *"Hij noemt zichzelf H.(...), hij heeft het huis van god bezocht en hij verkoopt verdorven vlees aan de burgers, dat is een zonde die niet kan worden geaccepteerd"* (*Ibid.*, p. 16). Er kan worden verwacht dat verzoeker de door hem vastgestelde fraude met het bedorven vlees, zelfs indien hij deze aan het licht zou willen brengen, op een voorzichtigere manier zou aanbrengen, gelet op de functie binnen de militie van H. S. Zelf had verzoeker immers ooit over H. S. uiteengezet dat voor hem *"personen vermoorden is zoals een insect vermoorden"* (*Ibid.*, p. 17). Verzoeker diende zich dus bewust te zijn van het risico dat zijn optreden met zich mee bracht, waardoor het weinig aannemelijk is dat hij op impulsieve wijze te werk zou zijn gegaan. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt trouwens dat de confrontatie met H. S. niet onmiddellijk na zijn ontdekking van het bedorven vlees plaatsvond, maar pas nadat hij de fraude vooraf met de boekhouder had besproken en dat hij slechts 's avonds, op het einde van de werkdag, door H.S. werd uitgenodigd voor een gesprek (*Ibid.*, p. 16). De aanklacht tegen H. S. vond dus niet in een opwelling plaats, zoals verzoeker in zijn middel wil laten uitschijnen. Het is bovendien volstrekt onaannemelijk dat verzoeker na zijn aanvaring met H. S. gedurende twee weken thuis bleef uitrusten omdat hij geschokt was (*Ibid.*, p. 17). Net voordien had verzoeker immers aangegeven dat H. S., die erg moordlustig is, hem overal zocht, waardoor het gedrag van verzoeker erg bevreemdend overkomt. Gezien de infiltratie van de sjitische milities in de ordehandhaving (zie bestreden beslissing, p. 5) is het eveneens weinig waarschijnlijk dat verzoeker in juli 2018 probleemloos en legaal uit Irak zou zijn vertrokken indien hij werd belaagd door een militieleider van AAH.

2.5.11. Los van de geloofwaardigheid van verzoekers conflict met H. S., dient te worden aangestipt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van de rechtszaak die naderhand zou zijn voortgevloeid uit het voorval met het bedorven vlees. Verzoeker verklaarde dat Ah. K. een klacht bij de rechtbank heeft ingediend waarbij verzoeker als getuige zou moeten optreden (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 22 februari 2019, p. 20). Verzoeker is echter geheel niet op de hoogte van de vraag of er effectief een aangifte gebeurd is, voor welke rechtbank de zaak zou worden gebracht, en evenmin over de vraag of hij al dan niet officieel werd opgeroepen (*Ibid.*, p. 20). Aangezien verzoeker totaal niet op de hoogte is van de justitiële afwikkeling van de zaak waarin hij beweert als ooggetuige te moeten optreden en er niet in slaagt hieromtrent enig bewijsstuk aan te brengen, kan hieraan geen enkel geloof worden gehecht.

2.5.12. De documenten die verzoeker thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, werpen geen nieuw licht op de beoordeling van zijn asielrelaas. Het document dat zijn tewerkstelling zou moeten bewijzen (Verzoekschrift, bijlage 3), is niet voorzien van een voor eensluidend voorziene vertaling zodat de Raad dit stuk conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) niet in overweging kan nemen. Bovendien betreft het hier een foto van het document waarvan de authenticiteit geenszins kan worden gegarandeerd. De foto van verzoeker die een pet draagt en die op een trap poseert (Verzoekschrift, bijlage 4), kan bezwaarlijk beschouwd worden als een overtuigend bewijs van zijn tewerkstelling. Bovendien had verzoeker eerder uitdrukkelijk verklaard dat hij geen foto's bezat die op zijn werk waren genomen omdat hij er geen tijd voor had en daar geen vriendschappen had (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 22 februari 2019, p. 15). De foto van verzoekers gezin, het paspoort van zijn echtgenote en het werkgeversattest van zijn echtgenote bevatten geen gegevens die actueel ter discussie staan, waardoor deze onmogelijk een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.5.13. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker komt dus niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Bijgevolg kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.15. Verzoeker betoogt dat bij de beoordeling van het in Bagdad aanwezige geweld onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de troebele naoorlogse situatie in Irak en het bijzondere profiel van verzoeker. Het komt echter aan verzoeker toe om concreet duidelijk te maken welk aspect van de troebele situatie in Irak, of welke elementen van zijn profiel, een doorslaggevende factor zouden vormen in het licht van de analyse van het risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal overweegt op grond van het “EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019 dat de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder sedert 2017 aanzienlijk is verbeterd. Er wordt gewezen op het gegeven dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden en dat het merendeel van het geweld in de provincie Bagdad doelgericht van aard is.

De door verzoeker aangehaalde straatprotesten en de repressie vanwege de overheid maken een vorm uit van gericht geweld dat gericht is tegen de betogers. Verzoeker maakt evenwel geenszins aannemelijk dat hij deelnam aan anti-overheidsbetogingen in Irak zodat hij niet dienstig kan voorhouden dat hij op dit punt een bijzonder profiel zou hebben dat hem vatbaarder zou maken voor bepaalde vormen van gericht geweld.

In de beslissing wordt op basis van de beschikbare landeninformatie geconcludeerd dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, en dat er evenmin persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die een verhoogd risico opleveren in het kader van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

Verzoeker kan het reisadvies van het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat bedoeld is voor reislustige Fransen, niet aanwenden om aannemelijk te maken dat de veiligheidssituatie in de grootstad Bagdad voor Iraakse burgers wél van die aard is dat zij automatisch een risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Reisadviezen slaan immers niet op verzoekers concrete situaties als onderdaan van het beschreven land, doch zijn slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. X) en vormen geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de

gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN